

»NEGOTOVOST v LUČI VELIKONOČNIH PRAZNIKOV«

Dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

[Pet minut do dvanajst: Spoprijemanje z negotovostjo v luči praznika Velike noči.](#) Mnogi doživljajo naš čas tako, kakor bi bili v stanju napetosti »[pet minut do polnoči.](#)« Obdaja nas ozračje kakor, da se bo vsak čas zgodilo nekaj dramatičnega. Ob tem še čutimo, kakor, da se krize našega sveta medsebojno prekrivajo. Tu so vojne, politične napetosti, družbena polarizacija, ekološka vprašanja, negotovosti v Cerkvi in družbi, ... Tudi znotraj našega gibanja, se odpirajo pomembna vprašanja o prihodnosti. Veliko stvari se zdi močno zapletenih, nekaj preveč obremenjujočih. Nekatera od teh vprašanj, smo lahko obravnavali na letošnji konferenci v Schönstattu. Potekala je sredi posta, ko smo se še bližali Veliki noči.

[Časi kot je današnji, povzročajo tipične odzive.](#) Nekateri ljudje se umaknejo v nostalgijo in hrepenijo po domnevno preprostejši preteklosti. Drugi se odzivajo z moraliziranjem in iščejo krivca. Spet drugi upajo na prihod močne osebnosti, se pravi na nekoga, ki bo končno predstavil jasne rešitve. Vendar nobena od teh poti ne vodi resnično naprej. Ozračje letošnje Schönstattske konference je pokazalo pravo smer. Že v izhodiščih ni bilo vprašanj po konceptih ali strukturah, ampak skupna podlaga: [Živimo iz Zaveze ljubezni.](#) Ta osebna odločitev vsakega posameznika, ta osebni »DA« nas povezuje in oblikuje naše sobivanje.

[Iz izkušenj Zaveze ljubezni vemo,](#) za naš čas je odločilnega pomena [naša sposobnost soočanja z negotovostjo.](#) Marija nam je v tem pogledu svetopisemski vzor. V njenem življenju prepoznavamo drže, ki so nam danes zelo potrebne: [odprtost za Božje delovanje,](#) [občutljivost do bližnjih,](#) [prostor za novo in pripravljeno na spremembe.](#) Marija reče »DA« angelu, ne da bi vsaj malo poznala svojo nadaljnjo pot. To je globoko pashalna drža.

[Tudi Marijini otroci,](#) se v življenju soočamo z mnogimi krizami in preobremenitvami, vendar ne smislu panike »[pet minut pred dvanajsto.](#)« V luči Velike noči, lahko mirno in zaupljivo živimo čas »[petih minut čez dvanajsto.](#)« [Vsi odločilni trenutki so se že zgodili: Kristus je vstal od mrtvih.](#) Zato lahko delujemo brez strahu, iz upanja, iz zaupanja in celo iz velikonočne brezskrbnosti. Tu se ta velikonočna perspektiva dotika Schönstattske misli o [»novem človeku in novi skupnosti.«](#)

[V časih velikih negotovosti,](#) se o prihodnosti prvenstveno ne odloča na podlagi konceptov in strategij, ampak na podlagi konkretnih drž posameznikov. To so drže samostojnih ljudi. Zaveza ljubezni je v tem pogledu, pot oblikovanja drž posameznikov. Kdor živi Zavezo ljubezni, v sebi oblikuje tiste notranje drže, ki ga podpirajo v vsakdanjem življenju, enako se morajo te drže izkazati tudi v odnosu do skupnosti. Povedano drugače: Božji dolgoročen in celosten načrt za doseganje odrešenja, ima za cilj, odrešenega človeka in človeštvo.

[Spoštovanje je osrednja beseda, ki se pojavlja od Schönstattske konference naprej.](#) Vedno znova se izkaže to, da kadar se ljudje med seboj spoštujejo in verjamejo v karizmo bližnjega, nastane prostor, v katerem je rast mogoča. Spoštovanje bližnjega nam omogoči, da vidimo svet z očmi bližnjega. Spoštovanje bližnjega ne spreminja sporočila evangelija, pozitivno pa spreminja naše odnose in naše medsebojno sobivanje. V temeljnih točkah Zaveze ljubezni, ni abstraktnih kategorij. So le praktične vaje v spoštovanju in priprava na ravnanje v negotovosti.

[Verjamem v svoje osebno poslanstvo.](#) Učim se ceniti Božjo zamisel o mojem življenju. Bog meni osebno govori: [„Ti \(...\) si mi dragocen-a.“](#) Čeprav moja pot še ni v celoti vidna, zaupam, da me Bog vodi in, da se bo moje poslanstvo razvijalo korak za korakom. [Verjamem, da lahko ristem.](#) Na svoje življenje ne gledam več z razočaranjem, ampak s spoštovanjem do tega, kar lahko v meni raste. Prav v odprtih okoliščinah in pri nejasnih vprašanjih, vadim sposobnost svojega dnevnega soočanja z negotovostjo, da se lahko še naprej oblikujem.

[Verjamem, da Bog deluje v mojem življenju.](#) V vsakdanu odkrivam Božje sledi in se jih učim ceniti, tako velike, kot tiste male. Čeprav ne razumem vsega, zaupam, da Bog deluje tudi v nepopolnem in še neizoblikovanem okolju.

[Verjamem, da moj prispevek šteje.](#) Svoje življenje in svoje zmožnosti jemljem resno, ne da bi čakal na popolne razmere. Sposobnost obvladovanja negotovosti tu pomeni: upati si prispevati svoj mali dar v zaupanju, da lahko Bog tudi iz tega malega daru naredi čudovite stvari. [Verjamem v karizmo svojega bližnjega.](#) Na druge gledam s spoštljivostjo, saj verjamem v svetost njihove duše, ki jo je Bog vanje položil. Tako raste skupnost, ki ne premaga negotovosti s kontrolo, ampak z zaupanjem in medsebojnim spoštovanjem.

[Zaveza ljubezni nam postane način življenja.](#) Drža »[pet minut čez dvanajsto](#)« pomeni, da živimo iz Velikonočne luči ali iz letnega gesla: hodimo z vetričem vzdušja Velike noči v hrbet.

[Velika noč nas tako vodi korak za korakom naprej proti Binkoštim.](#) In morda bomo prav v tem času po Veliki noči odkrili: [„Velikonočni veter je tisti veter, ki nas spravi v gibanje.“](#)

[Želim vam blagoslovljen dan Zaveze ljubezni in obilo vetra Velikonočnega jutra!](#)

P. Felix Geyer

